

Sygn. akt I C 572/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Hanna Świderska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Leszczyńska

po rozpoznaniu 21 listopada 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki J. L. kwotę 37.500 zł (trzydzieści siedem tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) od 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.500 zł (siedem tysięcy pięćset złotych) od 8 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,

2) zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki J. L. kwotę 3.163 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt trzy złote) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.777 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt siedem złotych) od 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.386 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt sześć złotych) od 8 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,

3) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki J. L. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4) nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 2.984,94 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 572/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 14 września 2018 roku powódka J. L., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W.:

1. kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. kwoty 1.777 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

oraz zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że 5 grudnia 2016 roku powódka poślizgnęła się na oblodzonym fragmencie chodnika na ul. (...) w Ł.. W wyniku wypadku doznała ona uszczerbku na zdrowiu, wymagała leczenia oraz opieki osób trzecich. Do dziś nie powróciła w pełni do zdrowia. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty na jej rzecz jakichkolwiek kwot. **/pozew k. 2-4/**

Postanowieniem z 21 września 2018 roku z Sąd zwolnił powódkę od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości **/postanowienie k. 29/**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego, nie ponosi on odpowiedzialności gwarancyjnej za szkodę powódki. Kwestionuje on zarówno okoliczności wypadku, jak i zakres szkody poniesionej przez powódkę. Pozwany podniósł, że powódka nie udowodniła że do wypadku doszło w opisywanych przez nią okolicznościach, jak i że była obowiązana ponieść pełne koszty leczenia, mimo że mogło być ono refundowane przez NFZ. Ponadto pozwany wskazał, że bezzasadnym jest oczekiwanie od zarządcy drogi zapewnienia w każdym czasie nieuszkodzonego chodnika. Niemożliwym jest zapewnienie absolutnego bezpieczeństwa ze względu na ograniczony zasób kadrowy, jak i możliwości technologiczne zarządcy. **/odpowieź na pozew k. 33-39/**

W piśmie wniesionym 22 lipca 2019 roku strona powodowa rozszerzyła powództwo:

1. W zakresie zadośćuczynienia – o kwotę 7.500 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty, do łącznej kwoty 37.500 zł;
2. Z zakresie odszkodowania – o kwotę 1.386 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty, do finalnej kwoty 2.163 zł.

/rozszerzenie powództwa k. 275-276/

Powyższe pismo zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego 7 sierpnia 2019 roku. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części. **/EPO k. 284v, pismo k. 278/**

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały na swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

5 grudnia 2016 roku J. L., wracając z pracy do domu, idąc ul. (...) w stronę ul. (...) poślizgnęła się na śliskim i nieodśnieżonym fragmencie drogi i upadła. Mimo odczuwanego przez nią bólu udało jej się podnieść i wrócić do domu. Mieszkający w sąsiedztwie zięć zawiózł powódkę na pogotowie. Po przeprowadzeniu badania rtg u powódki zdiagnozowano złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej typu C. i zastosowano unieruchomienie gipsowe. **/przesłuchanie powódki k. 251 znacznik czasowy 00:01:43, zeznania świadka M. S. k. 252 znacznik czasowy 00:29:16, dokumentacja k. 8-15/**

W wyniku upadku z 5 grudnia 2016 roku J. L. doznała wieloodłamkowego, zmiażdżeniowego złamania dalszej nasady kości promieniowej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej lewego przedramienia. Leczenie zostało przeprowadzone prawidłowo, jednakże ze względu na powikłania wynikające z charakteru obrażeń – rozkawałkowanie kości promieniowej i w konsekwencji jej skrócenie – powódka nie powróciła w pełni do zdrowia i wymaga dalszego leczenia. Zabieg operacyjny zaplanowany jest na rok 2020. Całkowity uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem

z 5 grudnia 2016 roku został określony na 15% i ma on charakter trwały. Dolegliwości bólowe wywołane obrażeniami miały wymiar znaczny przez pierwsze 3 tygodnie, następnie malejąc. Obecnie nadal utrzymują się ze względu na związane z powikłaniami zaburzenia neurologiczne. Przeprowadzone przez powódkę zabiegi rehabilitacyjne oraz konsultacje medyczne były uzasadnione w toku leczenia. Powódka wymagała ponadto stosowania w początkowym okresie leczenia leków przeciwbólowych (około 100 zł). **/opinia biegłego ortopedy k. 256-260, przesłuchanie powódki k. 287 znacznik czasowy 00:04:33/**

Z uwagi na unieruchomienie gipsowe ręki oraz rozmiar obrażeń powódka wymagała pomocy osób trzecich przy podstawowych czynnościach życia codziennego przez 3 godziny dziennie przez pierwsze 6 tygodni po wypadku – do zdjęcia gipsu, oraz przez 2 godziny dziennie podczas następnych sześciu tygodni. Korzystała z pomocy męża, a także córki i zięcia. Obecnie powódka odczuwa osłabienie lewej ręki, przez co nie jest w stanie podnosić ciężkich przedmiotów. Wiąże się to dla niej z niemożliwością pracy jako kucharka i koniecznością zmiany pracy na lżejszą. **/opinia biegłego ortopedy k. 256-260, przesłuchanie powódki k. 251 znacznik czasowy 00:01:43, zeznania świadka M. S. k. 252 znacznik czasowy 00:29:16, zeznania świadka W. L. k. 252 znacznik czasowy 00:29:16/**

Ulica (...) jest drogą gruntową o nieutwardzonej i niewyrównanej nawierzchni. Czynności związane z jej zimowym oczyszczaniem zostały powierzone firmie (...) T. Ś.. Przedmiotowa droga została zaliczona do kategorii tras interwencyjnych. Na początku grudnia 2016 roku temperatura powietrza oscylowała w okolicach 0 stopni, co skutkowało tworzeniem się pokrywy lodowej na drogach. Na terenie całego miasta odnotowano liczne zgłoszenia o nadmiernej śliskości dróg i jezdni. Przedmiotowy fragment drogi był odśnieżany jedynie sporadycznie. Mieszkańcy wiedzieli, że w zimowych miesiącach często jest on śliski i oblodzony. Powódka także zdawała sobie z tego sprawę, szła ostrożnie. **/dokumentacja k. 49-189, przesłuchanie powódki k. 251 znacznik czasowy 00:01:43, zeznania świadka M. S. k. 252 znacznik czasowy 00:29:16, zeznania świadka W. L. k. 252 znacznik czasowy 00:29:16/**

W toku leczenia powódka wydatkowała łącznie 553 zł na prywatne zabiegi rehabilitacyjne oraz 200 zł na konsultacje lekarską u ortopedy. **/rachunki k. 15-17/**

Odpowiedzialność za stan przedmiotowej nawierzchni ponosi zarządca chodnika, Miasto Ł. - Wydział Gospodarki Komunalnej Urzędu Miasta Ł., ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. **/bezsporne/**

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2018 roku pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódki jakichkolwiek świadczeń, wskazując na brak winy zarządcy drogi i w konsekwencji brak jego odpowiedzialności za wypadek powódki. **/decyzja k. 21/**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Z uwagi, że osią sporu pozostawała zarówno okoliczność zajścia zdarzenia szkodzącego, jak i rozmiar jego negatywnych konsekwencji w życiu powódki Sąd za szczególnie cenne źródło dowodowe uznał zeznania świadków zdarzenia, jak i samej powódki. W ocenie Sądu bowiem to oni mieli największą wiedzę na temat stanu przedmiotowej nawierzchni, przechodząc wielokrotnie tamtym odcinkiem drogi. W zakresie natomiast ustalenia dokładnego uszczerbku na zdrowiu powódki oraz konieczności poniesionych przez nią wydatków czy wymaganej wyręki Sąd oparł się w przeważającej części na wnioskach sformułowanych przez biegłego ortopedy. Sporządzona przez niego opinia nie była kwestionowana przez strony, także Sąd uznał ją za wiarygodną w całości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Niespornym jest, że zarządca chodnika, na którym doszło do zdarzenia szkodzącego, w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Zgodnie z art. 805 §1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający

zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§2).

Pozwana zakwestionowała w przedmiotowej sprawie zarówno sam fakt zajścia zdarzenia szkodzącego, jak i podstawę jej odpowiedzialności, stwierdzając brak winy zarządcy chodnika.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powódka w dniu 5 grudnia 2016 roku wracała z pracy do domu. Idąc poślizgnęła się na nierównej i śliskiej drodze i upadła. W ocenie Sądu istnienie zdarzenia powodującego szkodę zostało dostatecznie przez stronę powodową udowodnione. O upadku powódki i tego, że upadek ten został spowodowany poślizgnięciem się na oblodzonej powierzchni świadczą zeznania świadków oraz samej powódki, a także przedstawiona przez nią dokumentacja medyczna. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistością.

Stosownie do przepisu art. 415 k.c., kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami pozwalającymi na przyjęcie powyższej odpowiedzialności są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą – tj. szkoda ma być zwykłym następstwem zdarzenia. Wina podmiotu odpowiedzialnego ma miejsce wówczas, gdy mamy kumulatywnie do czynienia z bezprawnym zachowaniem, złym zamiarem - w postaci świadomości lub chęci wyrządzenia szkody, bądź niedbalstwem - w postaci niedołożenia należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach, przy jednoczesnym braku ustawowych okoliczności wyłączających winę. Zachowanie jest bezprawne, jeżeli pozostaje w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, przez który należy rozumieć nie tylko obowiązujące ustawodawstwo, ale także obowiązujące w społeczeństwie zasady współżycia społecznego (por. wyrok SN z 26.03.2003, III KKN 1370/00). Wśród tych zasad mieści się dbałość o stan nawierzchni drogi publicznej.

Stosownie bowiem do art. 19 ustawy z dnia 9 listopada 2017 roku o drogach publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2222 ze zm.), organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, jest zarządcą drogi. Przepis art. 20 ustawy o drogach publicznych określa natomiast zadania zarządcy drogi, wymieniając w szczególności utrzymanie nawierzchni dróg. Pozwany nie kwestionował zasady odpowiedzialności ubezpieczonego w tym zakresie.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku w sprawie III CK 317/05, zwrócono uwagę, że wina nie jest okolicznością faktyczną, lecz kategorią oceny postępowania i o jej istnieniu lub braku można wnioskować tylko z odpowiednich faktów, a zarazem nie sposób racjonalnie założyć by stałe utrzymanie wszystkich odcinków dróg publicznych w stanie całkowitego bezpieczeństwa było technicznie możliwe. Określony przepisem art. 355 § 2 k.c. miernik postępowania, którego istota tkwi w zaniechaniu dołożenia wymaganej nim staranności, nie może być formułowany na poziomie obowiązków nie dających się realnie wyegzekwować, oderwanych od doświadczeń oraz nie uwzględniających reguł zawodowych i konkretnych okoliczności, a także - jak tego wymaga art. 355 § 2 k.c. - typu stosunków. W uzasadnieniu powołanego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że „aprobuje, co do zasady wyrażony w orzecznictwie pogląd, że praca jednostki organizacyjnej sprawującej zarząd drogi powinna być tak zorganizowana, żeby miała ona możliwość odpowiednio szybkiego stwierdzenia wystąpienia na drodze zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu i podjęcia działań zmierzających do usunięcia tego zagrożenia (wyrok SN z dnia 26 marca 2003, Legalis nr 277208, wyrok SN z dnia 10 czerwca 2005, II CK 719/04, Legalis nr 246074).

Ocena, zatem spełnienia wymagań należytej staranności sprowadza się do oceny, czy podmiot zobowiązany uczynił wszystko, co w danych okolicznościach faktycznych racjonalnie mógł uczynić, by zapobiec powstaniu szkody.

W rozpoznawanej sprawie, powódka upadła na drodze pozostającej w zarządzie Miasta Ł.. W chwili wypadku na przedmiotowej ulicy nie położono jeszcze chodnika, a jej nawierzchnia była nierówna i oblodzona. Jak wynika z zeznań świadków, droga nie była regularnie odśnieżana czy posypywana, a okoliczni mieszkańcy zdawali sobie sprawę, że często jest śliska i niebezpieczna. Sąd zauważa, że bez znaczenia jest okoliczność, że przedmiotowy fragment drogi zaliczony był do „utrzymania interwencyjnego”. Zarządca drogi odpowiedzialny jest za jej bezpieczeństwo i zdatność do ruchu wobec osób trzecich. Dokonane przez zarządcę ograniczenie kontroli danego odcinka chodnika ma charakter

organizacyjny i w żadnym stopniu nie może ograniczać jego odpowiedzialności na niewykonanie swoich obowiązków. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał za zasadną odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z 5 grudnia 2016 roku.

Nie ulega wątpliwości, że w następstwie przedmiotowego wypadku J. L. poniosła szkodę na osobie, zarówno o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym. Niniejszym pozwem powódka dochodziła m.in. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 30.000 zł, następnie rozszerzonej do 37.500 zł.

Ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia, w rozpoznawanej sprawie Sąd wziął pod uwagę stopień doznanego trwałego uszczerbku (15%) na zdrowiu powódki, nasilenie jej cierpień fizycznych i psychicznych a także niekorzystne zmiany w jej życiu i aktywności związane z wypadkiem. Powódka zmuszona była do polegania na pomocy innych osób przez długi (około 3 miesiące) czas. Ze względu na charakter doznanych obrażeń mimo leczenia i rehabilitacji nadal nie powróciła do zdrowia i wymaga dalszych zabiegów operacyjnych. Powódka nadal odczuwa osłabienie lewej ręki i nie może dźwigać ciężkich przedmiotów, co wiąże się dla niej z prawdopodobną koniecznością zmiany pracy. Nie ulega także wątpliwości, że doznane obrażenia skutkowały także dyskomfortem i bólem odczuwanym przez powódkę.

Sąd stwierdził, że należną powódce kwotą tytułem zadośćuczynienia jest 37.500 zł. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, wobec czego Sąd uwzględnił w tym zakresie powództwo w całości.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła również, po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, kwoty 3.613 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz równowartości kosztów opieki i wyreki osób trzecich.

Podstawę prawną roszczenia powódki w tym zakresie stanowi przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. Przepis art. 444 § 1 k.c. ujmuje szkodę w sposób możliwie szeroki, a więc poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, w tym także: kosztów leczenia, transportu, kosztów nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej, kosztów przyuczenia do wykonywania nowego zawodu, zwrotu utraconych zarobków, jeżeli tylko poniesienie takich wydatków było konieczne i celowe w toku leczenia i rekonwalescencji.

Sąd ustalił, że w toku leczenia powódka wydatkowała łącznie 753 zł tytułem kosztów leczenia – rehabilitacji oraz wizyt lekarskich. Wydatki te, jak jednoznacznie wskazał biegły ortopeda, były uzasadnione i konieczne do przeprowadzenia leczenia, wobec czego powódce przysługuje roszczenie ich zwrotu. Zgodnie ponadto z opinią biegłego ortopedy, do koniecznych wydatków poniesionych przez powódkę należy zaliczyć także koszt leków przeciwbólowych w łącznej wysokości około 100 zł.

Korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty niewątpliwie stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Legitymacja czynna żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje nad nim opiekę. Jednakże ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu z tego tytułu nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki.

Zgodnie z opinią biegłego, a także zeznaniami powódki, wymagała ona pomocy innych osób w niektórych czynnościach życia codziennego w wymiarze przeciętnie 3 godzin dziennie przez okres sześciu tygodni po wypadku, i w wymiarze przeciętnie 2 godziny dziennie przez okres dalszych sześciu tygodni.

Jako miarodajne do oceny kosztów opieki przyjęte zostały przez Sąd stawki wynikające z załączonej do pozwu informacji (...) Komitetu Pomocy (...) w Ł., wskazującą jako obowiązującą stawkę 11 zł/h. Sąd obliczył wysokość odszkodowania z uwzględnieniem podanej przez biegłego z zakresu ortopedii liczby dni i godzin, przez które powódka wymagała opieki osób trzecich.

Odszkodowanie za koszty opieki osób trzecich (art. 444 § 1 zd. 1 k.c.) zostało wyliczone w następujący sposób: (42 dni x 3h x 11 zł) + (42 dni x 2h x 11 zł) = 2.310 zł z tytułu opieki osób trzecich.

W związku z powyższym Sąd ustalił, że całkowita kwota należnego powódce odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia i opieki wynosi 3.163 zł. Powództwo w tym zakresie podlegało zatem uwzględnieniu w całości.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia swoją podstawę prawną art. 476 k.c., zgodnie z którym dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Pozwany sporządził pismo odmawiające spełniania świadczenia 7 sierpnia 2018 roku. Wówczas znane już były wszelkie okoliczności zdarzenia, jak i skutki dla zdrowia powódki. Należało zatem przyjąć, zgodnie z żądaniem pozwu, że pozwany pozostawał w opóźnieniu z wypłatą roszczeń zawartych w pozwie (tj. 30 000 zł zadośćuczynienia i 1.777 zł odszkodowania) od dnia następującego po dniu wydania decyzji odmownej, tj. od 8 sierpnia 2018 roku.

W zakresie odsetek należnych od kwot dochodzonych wskutek rozszerzenia powództwa Sąd zasądził odsetki od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo tj. od 8 sierpnia 2019 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w całości, przysługuje jej zatem zwrot całości poniesionych przez nią kosztów. Z uwagi, że została ona zwolniona od kosztów sądowych w całości, na jej koszty procesu składa się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł.

W toku procesu Skarb Państwa wydatkował tymczasowo kwotę 2.984,94 zł tytułem opłat od pozwu oraz wynagrodzenia biegłego. Na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 2.984,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.